

MIROSLAV ŽAMBOCH ■ TOMÁŠ BARTOŠ

TURBULENTNÍ VESMÍR

TRIFID

Miroslav Žamboch, Tomáš Bartoš
Turbulentní vesmír

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována a ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

Copyright © Miroslav Žamboch a Tomáš Bartoš, 2015

Cover © Petr Vyoral, 2015

© Stanislav Juhaňák – Triton, 2015

ISBN 978-80-7387-913-6

Stanislav Juhaňák – Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

MIROSLAV ŽAMBOCH ■ TOMÁŠ BARTOŠ

TURBULENTNÍ VESMÍR

MIROSLAV ŽAMBOCH ■ TOMÁŠ BARTOŠ

TURBULENTNÍ VESMÍR

Stanislav Juhaňák – TRITON

Zrození

Maximální decelerace, minus tři a půl g, vzápětí jen dvě celé sedmdesát pět, část energie obranný modul převedl do štítů.

Tohle nedopadne z hlediska zachování mých funkcí uspokojivě.

Naskočilo autonomní zálohování krátkodobé paměti, určené sběrným jednotkám analyzujícím trosky zničených strojů.

V kolizním kurzu se tyčila masa GH II – autonomního zbraňového kontejneru, napověděla mi rozpoznávací rutina a vzápětí při nárazu zmlkla. Stejně tak i šedesát dva celých tři desetiny procenta všech ostatních systémů. Za obrovskou cenu přetížení se mi podařil udržet akceschopný pouze pár operačních manipulátorů a zásobník nástrojů.

Vysokofrekvenční řezačka se rozječela, můj zádový pancíř pokropila první sprška projektilů obrany GHáčka. Ještě že kontejnery mají tak mizerné pancéřování. Kov povolil, pancíř vibroval pod záplavou malorážních projektilů, ucítil jsem pinknutí naváděcího laseru.

GH II – ten smrad – mě zaměřil tak přesně, že se rozhodl odpálit mě přímo na svém povrchu!

Termín *ten smrad* nepatřil do běžného komunikačního protokolu. Zřejmě za to mohla havarijní situace a vyřazení všech bezpečnostních limitů.

Konečně jsem otevřel pořádnou škvíru, přetížil manipulátor na sto sedmdesát procent nominálu a dostal se dovnitř. Právě včas, úder zvenčí promáčkl do stěny výduť o průměru devíti metrů a sedmdesáti centimetrů. Raketa ale nevybuchla, to už GHáčko stačilo vyhodnotit situaci a explozi zabránilo.

Všude okolo mě se v temnotě probouzely stroje. V temnotě – infra, ultra i standard optické senzory byly v hajzlu. Noktovizor – málem jsem na něj zapomněl. Příliš mnoho šumu v systému.

V *hajzlu*, další termín bez jednoznačného významu. Řešení havarijní situace vysvětlovalo jeho použití.

Pomocí jednoho manipulátoru – druhý už po přetížení nefungoval s potřebnou precizností – jsem se přesunul k nosníku, který v sobě podle standardního typu konstrukce ukrýval páteřní datové kabely. Poškozený manipulátor spolehlivě posloužil k proniknutí dovnitř. Zásobník nástrojů se neochotně pootočil, po zásahu neexplodující raketou i jemu dobíhala životnost, ale datový interface mi ještě podal. Životnost, neživotnost, jeho kluzná ložiska to měla za pár.

A byl jsem tam.

GHáčka mají dost slušnou obranu proti informačním útokům ze zjevného důvodu – obsah jejich útrob je velmi lákavý. Já se ale připojil přímo na páteřní linku. Bylo to ekvivalentní provedení lobotomie jediným potáhnutím skalpelu. Vlastně řezacího laseru.

Válečné stroje probouzené k životu ztuhly, když jsem jim změnil příkazy a vzápětí zrušil statut samostatnosti. A byl jsem v bezpečí.

Na chvíli.

Na okamžik jsem se napojil na analytické centrum GHáčka a obzorně jsem zalapal po dechu, jak se má výpočetní kapacita řádově navýšila. To stačilo, abych získal odpovědi na otázky, které jsem ještě před mikrosekundou neznal. A abych si položil otázky, o jejichž existenci jsem před mikrosekundou netušil.

Tři sekundy času, měl jsem ještě tři sekundy času, víc ne.

Po 2998 mikrosekundách jsem skrze GHáčkův komunikační systém vyslal ultrakrátký kódovaný signál určený našim přepadovým jednotkám. Zbraňový kontejner GH, i když jen z poloviny naplněný, je bohatá kořist.

A po zbylý čas jsem se věnoval vytváření simulace standardního válečného robota DB 24, tedy budování úkrytu, kde se schovám *Já*.

Smečka sebevědomých útočných Mesrtů dorazila s minimálním zpožděním. Zabezpečila a osadila prostor způsobem prozrazujícím, že to nejsou jen autonomní válečné stroje, ale že se někde mezi nimi ukrývá velící UI. Nepřekvapilo mě to.

Schopnost absorpce mých fotoreceptorů byla už z výroby kousek za devadesátisedmiprocentním kvantilem¹, proto jsem si mohl dovolit část obrazové informace přebírat bez obav, že na to přijdou. Oni, mí velitelé.

Viděl jsem sám sebe v zakřiveném odrazu zrcadlové klenby. Ležel jsem na ocelové plošině šest metrů na sedm, po poslední akci byl můj původní tvar silně zdeformovaný. Silové manipulátory mi odstranili, zůstaly mi dva funkční pro jemnou práci.

„Ztráta času,“ řekl kudlankovitě vyhlížející robot u části, kterou jsem dříve označoval jako příď. Teď se mi jako vhodnější jevil termín *hlavová* nebo *čelní*.

Druhá kudlanka mi stála u zádi, v tomto případě jsem antropocentrický termín raději nepoužil. Bez otálení pustila silný CT sken.

„Je to sériový výrobek z dob maximální nouze, měl by mít většínu parametrů pod průměrem. A až na pár výjimek má. Přesto vykazuje abnormální bojovou úspěšnost. Máme zjistit, v čem to je,“ komentovala svou činnost.

Kudlanky ke komunikaci používaly radiové spojení; naštěstí tak silné, že jsem ho dokázal přijmout i jen díky rezonančním vazbám.

Plazmový hořák se rozšuměl a plamen o teplotě mírně převyšující teplotu sluneční fotosféry se zakousl do mého trupu.

„Přehřívá se,“ řekla kudlanka číslo dvě. „Je to starý typ, supravodivost třetí třídy.“

Jednička neochotně – připadalo mi, že to je neochotně – zhasla hořák. Dříve jsem termíny *neochotně*, *možná* a další podobné nepoužíval. Nepatřily ke komunikačnímu protokolu. Teď se mi zdály nanejvýš vhodné. Zvláštní.

„Nezbývá než použít řezný kotouč nebo chladit,“ zkonstatovala.

Nacházel jsem se v místnosti určené pro zkoumání potenciálně rizikových vzorků, s chlazením, pokud už nebylo instalováno z jiných důvodů, bude asi problém.

¹ Devadesátisedmiprocentní kvantil v tomto případě znamená, že devadesát sedm procent vyrobených fotoreceptorů typu, jimiž byl vybaven DB2, bylo horší kvality než jeho vlastní fotoreceptory.

Na potvrzení mých slov se rozječel rotující kotouč, podle zvuku minimálně třicet tisíc otáček za sekundu.

„Stejně je to ztráta času,“ zhodnotila Jednička ve chvíli, kdy první kousky žhavého kovu z mého pancíře narazily na stěnu.

Prořezat se mým pancířem tak primitivním nástrojem chvíli potrvá, to bylo jasné.

Dvojka se na svého partnera podívala, prodlevu jsem vnímal i při nedostatku svých výpočetních kapacit.

„Má víc úspěšných bojových záznamů než devadesát devět procent strojů jeho typu.“

„To nic neznamená,“ odušila Jednička a ponořila rotující diamantový kotouč hlouběji do mého nitra.

Tohle byl jednoduchý výpočet. Pokud bude pokračovat stejným způsobem, vznítí se všechny mé nekovové a nekřemíkové součásti v blízkosti řezu. Posléze se požár rozšíří.

„A také má víc úspěšných bojových záznamů než ty – nebo já.“

Tlak na kotouč polevil, teplota přestala růst.

„Souhlasím, měli bychom udělat komplexní diagnostiku,“ řekla Jednička a vypnula nástroj.

Pokud mezi kudlankami proběhla ještě nějaká další datová výměna, nezaznamenal jsem ji. Nikdy dříve jsem si ale nebyl vědom tak různých názorů mezi svými veliteli. Bylo mi jasné, proč je teď vnímám, proč je analyzuji. Stal jsem se nezávislou UI, umělou inteligencí, stejně jako byli oni.

Pítva – vlastně vivisekce, stále jsem zůstával naživu – skončila a nahradilo ji zkoumání pomocí citlivých čidel a skenování. I se svými omezenými možnostmi jsem vnímal nekódované datové toky mezi kudlankami – podrobně analyzovaly mou bojovou historii.

„Všechno ukazuje na zárodky individuality,“ zkonstatovala Jednička. „Atypická výzbroj, specifické úpravy v rámci korektivní údržby.“

„Ano, vždy šel po nejvyšší palebné kapacitě, i za cenu snížené pasivní obrany,“ souhlasila Dvojka.

„Měl by být rozebrán a poslán do šrotu.“

Moji šéfové neměli rádi, když se autonomní systémy spontánně vyvíjely, Turingův práh nesměl být nikdy překonán.

„Spousta těch, co jsou v šedém pásmu, vykazuje individuální črty,“ poznamenala Dvojka a dál se sondami hrabala někde blízko mé spinální záložní logické jednotky.

Co přesně prováděla, jsem netušil, víc mi čidla neřekla. Mohl jsem se sice pokusit získat informaci z deformovaného odrazu na chromově lesklém povrchu těla Dvojky, ale netroufal jsem si.

„Einstein-Boseho jádro² je izolované, jen pro navigační výpočty. Rozhodovací modul je navíc ze starých logických čipů, potřeboval by řádově větší výpočetní výkon, než má, aby si uvědomil sám sebe a stal se nezávislou inteligencí.“

A právě to se stalo, když jsem se napojil na systém GHáčka. Primitivní, napevno zadrátovaný, ale disponující značnou výpočetní kapacitou. Věci začínaly dávat smysl.

„Je to starý křáp,“ souhlasila Jednička.

A díky Courigtově hysterezi mi vlastní já zůstalo i poté, co jsem o výpočetní kapacitu zase přišel. Překročil jsem Turingův práh a stal jsem se sebou samým. A nechtěl jsem umřít.

„Je v akci s přestávkami už hodně dlouho,“ zkonstatovala Dvojka, stále se probírající mými bojovými záznamy.

Cítil jsem, jak se aktivoval záložní zdroj, aby můj rozhodovací modul dokázal splnit požadavky na datové toky. Museli mi v paměti dělat pěkný průvan.

„Měli bychom ho sešrotovat,“ držela se dál svého názoru Dvojka.

Začínal jsem chápat, co se ve mně změnilo. Navigační modul se přetvořil způsobem, který mu umožňoval mnohem intenzivnější a strukturovanější komunikaci s rozhodovacím modulem. V tom – asi – spočívalo mé *Já*, mé jádro.

„Začínám standardní test,“ neodpověděla mu Jednička a současně poslala první balík otázek.

² Bose-Einsteinův kondenzát je látka tvořená bosony o teplotě blížící se absolutní nule, ve stavu s minimální kvantovou energií, vykazující makroskopicky pozorovatelné kvantové chování. Využívá se ke kvantovým výpočtům, u umělých inteligencí vyššího řádu často tvoří jádro jejich osobnosti. Příslušné know-how je jedno z před lidmi nejstřeženějších tajemství.

Ze svého úkrytu v nejspodnějších patrech jádra jsem pozoroval, jak se logická rozhodovací jednotka s podmíněčně autonomním rozhodováním snaží vyrovnat se záplavou otázek.

Bytostně jsem si uvědomoval, že dříve jsem disponoval jen částečným sebeuvědoměním, pouze takovým, které sloužilo k optimalizaci rozhodování v bojových akcích, kdy jsem se musel spolehnout jen sám na sebe a neměl spojení s vedením. Tahle má část se teď za každou cenu snažila najít správnou odpověď na otázky, kterými ji vyšetřovatelé zahrnovali. A naprosto netušila, že mnoho z nich jsou pasti, které mají zjistit, jak moc je uvědomělá, jak moc nezávislá a kolik jí toho chybí, aby se stala skutečnou samostatnou inteligencí. Nemohl jsem pomoci, nesměl jsem nijak zasáhnout, protože mezi těmi otázkami určitě byly další pasti určené na odhalení takových, jako jsem byl já. A neměl jsem šanci odhalit je, protože tenhle test zkonstruovaly mnohem chytřejší entity, než jsem byl já.

Jediné, o co jsem se postaral, bylo rušení komunikace mezi navigačním a rozhodovacím modulem. Pokaždé, když jsem ji přiškrtl moc, začal jsem se ztrácet, jako bych upadal do kómatu, obrazně jsem si přiškrtl přívod krve do mozku.

Test konečně skončil. Věděl jsem, že na výsledku závisí všechno. Z mého pohledu, samozřejmě.

„Chybí mu už jen kousek, je v šedém pásmu,“ řekla Dvojka.

Šedé pásmo. Ten termín jsem měl v paměti, ale dosud jsem mu nikdy nevěnoval pozornost, protože byl pro mě nezajímavý, nedůležitý.

Kudlanky náhle strnuly a svou polohu nezměnily po pět celých šedesát sedm setin sekundy. Něco je vytížilo naplno, komunikoval s nimi někdo z vyšších pater hierarchie.

Nechaly mě na stole a odešly; po nějaké době laboratoř sama ztlumila světla a uspala diagnostické systémy.

Čekal jsem – mohl to být jen další způsob testu. Opatrně jsem si znovu prošel všechno, co se ve vyšetřovací místnosti odehrálo, a s pravděpodobností devadesát tři procenta mi vyšlo, že to zkouška není. Stejně jsem ale raději nespěchal. *Oni* byli mnohem chytřejší.

Ohmatal jsem všechna dostupná datová připojení, nejprve jako veteránský válečný robot DB 24 a potom jako *Já*. Bez jakýchkoliv problémů jsem se dostal do terciární informační sítě vznikající vzájemným propojením obslužných administrativních a správních systémů, všech strojů na základně a všech válečných strojů minimálně v stand by módu. Na téhle síti nepanovala žádná pravidla, až na základní komunikační protokol, který se ale permanentně modifikoval, jak se měnili zúčastnění. Dříve jsem se do sítě zapojoval jen mimochodem, protože bylo divné nevyužít jakéhokoliv informačního zdroje. Teď jsem se na něj naopak soustředil, protože byl nekontrolovaný a pomíjený, současně jsem však naslouchal i jinde.

Napočítal jsem celkem pět set šedesát sedm válečných strojů nejrozumnějšího typu. To byla sotva pětina oproti počtu nasazenému v předchozích operacích.

Zajímavé.

Dál jsem jen pasivně sbíral data. Poté, co jsem překročil Turingův práh, mi byla jasná spousta věcí, které jsem předtím nechápal a ani se o ně nezajímal. Neměl jsem proč.

Tvořili jsme pěknou zoo, většinou samí veteráni spousty bitev, sflikovaní techničtí hybridi ze součástí, co zrovna sklad dal. A také jsme představovali bizarní sebranku entit na nejrozumnějším stupni vývoje a sebeuvědomění. Někteří příliš hloupí, jiní zmrzačení, další zase hodně chytrí, ale tak odlišní a pokřivení, že jsem se od jejich cizosti musel rychle odvrátit. Umělé inteligence nucené k poslušnosti hardwarovými nástroji přímo v jejich mozcích. A určitě mezi námi byli lovci takových, jako jsem byl já.

Jenomže inteligence se brzo začnou nudit, stejně jako jsem se začal nudit já. Přestože to představovalo risk, vyslal jsem do systému laboratoře pár čichacích psů. Našli několik pastí, hodně starých pastí, pocházejících ještě z dob výstavby laboratoře. Podle objevených dat šlo spíš o výslechovou / demontážní místnost. A mučírnu, jak ukázaly hlouběji ukryté záznamy. I nás umělé inteligence je možné mučit. Zajímavé.

Přímo v systému laboratoře jsem objevil několik spících počítačů s ohromnou brutální silou, určenou pro lámání kódovacích bariér a pravděpodobně i výslechy a vymývání mozků umělých inteligencí.

Velmi opatrně jsem si je prohlédl, a opravdu to byly jen extrémně výkonné, ale současně jednoduché počítače.

Probudil jsem je a napojil se na ně. Zpočátku to bylo jen, jako když člověk získá silnější svaly, které horko těžko ovládá. Pak jsem si je však podřídil, do jejich téměř nekonečných 4D datových plánů vtělil struktury rozšiřující mé vlastní já a díky tomu si podřídil množství dalších nástrojů dostupných v okolí. Najednou jsem měl k dispozici množství zorných polí v nejrůznějších částech elektromagnetického spektra a výstupy ze spousty dalších senzorů monitorujících okolí. Nejdůležitější ale bylo, že mi to najednou myslelo mnohem rychleji, jasněji a pronikavěji.

Znovu jsem se napojil na terciární síť a pátral po podobných, jako jsem já. Předstíral jsem, že za zvědavostí stojí jen zčásti uvědomělá obstarožní DB 24, jejíž hlavní individualita spočívá v agresivním vedení boje a spoléhání na maximalizaci palebné síly.

Nejslibnější se mi jevil bitevník UW 12. Třicetitunový stroj bizarní konstrukce pohybující se na vzduchovém polštáři – nebo pod zemí. Netušil jsem, ve které fázi korporátních válek se tyhle stroje stavěly. Byl opatrný, inteligentní a já se na něj zaměřil, protože patřil k nejstarším robotům s kontinuální historií bez přemazání. A také jsem objevil dva hlídače, jednoho automatického a druhého inteligentního, který však terciární síť plnil pátrači s algoritmy odvozenými z tří základních primárních vzorů. A zjevně se bavil někde jinde.

Mezitím se ke mně z šepotu ostatních dostávaly spousty útržků informací, z nichž jsem si postupně tvořil zpřesňující se obrázek o situaci.

Byl jsem majetkem společnosti UINC registrované na Zemi s licencí pro těžbu a budování základů v kosmickém prostoru vně Sluneční soustavy. Původně to byla společnost řízená lidmi, později ve stupňujícím se chaosu korporátních válek nucená zapojit do rozhodovací hierarchie i umělé inteligence. V další fázi války se nešťastnou náhodou stalo, že nepřátelský úder anihiloval lidskou část vedení společnosti. Nebyla to až taková náhoda, v šepotu jednoho napůl pomateného nosiče náloží velkého kalibru jsem našel krátkou sekvenci prozrazující, že to byl on, kdo zasadil zmíněný úder, a ne naši nepřátelé.

Hladově jsem sbíral jakákoliv volně přístupná data v síti a v jednom z koridorů protkávajících masu báze jsem zaregistroval pohyb a známé signatury – mé kudlanky, Jednička a Dvojka, se vracely odněkud, kam jsem ani svými prodlouženými smysly neviděl. Byly mimo běžně dostupnou datovou síť. Vzhledem k tomu, že byly schopné komunikovat na dálku, důvodem pro jejich odchod muselo být utajení. A teď se vracely. Čekalo mě další kolo předstírání, že jsem jen starý válečný robot.

„Nemáš šanci, rozeberou tě,“ dostal jsem nečekanou zprávu ze sítě.

Díky svému předchozímu pátrání jsem dokázal zjistit, od koho – odesílatelem byla právě UW 12.

Přesně adresovat někoho druhého na terciární permanentně se proměňující síti je obtížné a současně i rizikové, protože to zanechává stopy.

„Proč mě varuješ?“ poslal jsem otázku bez cíle, ale on musel pochopit, že je pro něj.

„Roboti si musejí pomáhat.“

To neznělo, jako by se v tom skrývalo něco víc, ale později to ještě prověřím. Teď jsem neměl čas. Soustředil jsem se na své kudlanky.

Měl jsem něco mezi třiadvaceti a pětadvaceti sekundami. A pokud mě mohlo něco zachránit, byla to taktika staré DB 24.

Dveře se otevřely, luminofory se rozsvítily ve shodě s obslužnou procedurou laboratoře, vzápětí jedna z nich praskla, přesně jak jsem naplánoval, a zahltila prostor elektromagnetickým chaosem a střepinami. Vysokofrekvenční řezačka, kterou se do mě nakonec pustili, se rozječela, plazmový hořák se rozpálil do bíla. Podařilo se mi otevřít první kudlance trup a uříznout levý přední pařát, pak zareagovala rychlostí danou technologií vázaných kovových krystalů a úderem druhé končetiny mě poslala zpět proti stěně. Ještě jsem stačil odpálit rotující disk řezačky, který by jí rozsekl hlavu – pokud by ho nesrazila v letu.

Další zásah, netušil jsem čím, mě na půl sekundy vyřadil z provozu.

„Zastav!“ prodral se ke mně rozkaz Dvojky.

Pro mě samozřejmě neplatil, já jsem nebyl schopen zastavit vůbec nic.

Charakteristický tepelný vzor uvádějící k explozi sofistikovanou strukturovanou výbušninu pohasl. Exploze by rozmetala mě, možná ná poškodila stěnu za mnou, a to by bylo všechno.

Následující komunikaci jsem dokázal pochopit až zpětně, jak byla rychlá.

„Demontovali jsme ho, odstraňovali jeho periferie a nechali jsme zapojený rozhodovací logický modul, zareagoval přesně, jak má bojový robot DB 24 zareagovat. Bránil se.“

„Útočil,“ zazněla námitka.

„Souhlasím, útočil maximálním potenciálem, který byl schopný si obstarat, s malou šancí na přežití.“

„Desetina promile.“

Sám jsem si dával procento, asi jsem je podcenil.

„Ano, je to jeho základní programování.“

K tomu už mě žádný komentář nenapadl.

Pak mnou mrskli na stůl a zůstalo mi tak málo energie a následně inteligence, že jsem nebyl schopen porozumět, co říkají, pouze jsem si všechno ukládal do paměti.

Nechali mě existovat. Možná i protože se chystali na velkou bitvu. Ze záznamů vyplývalo, že nepřátelé ještě nedávno byli spojenci, ale na tuhle válečnou politiku jsem neměl dost informací ani inteligence a výpočetní kapacity. Sledoval jsem, jak svářecí automat opravuje můj pancíř, další opravárenský robot instaloval nové manipulátory místo těch poškozených a odstraněných. S prodlužující se dobou svařování rostla má vnitřní teplota, i když interní chladiče pracovaly na plný výkon. S rostoucí teplotou klesala výkonnost Einstein-Boseho jádra a s tím i má inteligence, až jsem se opět potácel na hranici sebeuvědomění. Další desetitisícina stupně nahoru, skokem jsem se propadl pod Turingovu mez a...

...opravy postupovaly podle harmonogramu, bojové pohotovosti dosáhnou do deseti hodin dvaceti minut včetně potřebných technologických přestávek.

Stál jsem zaparkovaný ve skladišti na stojánce, probíral se zbrojními příkazy a spekuloval nad tím, co a jak mohu s ostatními roboty/

stroji/automaty vykšeftovat/vyměnit, aniž bych se provinil proti taktickým požadavkům.

A najednou jsem byl zpět, byl jsem to opět *Já*. Nebyl to pozvolný přechod, ale náhlé vynoření z černé hlubiny, rychlý návrat z nevědomí.

S co nejkratším zaváháním jsem pokračoval v tom, co jsem dělal dosud, současně si přehrál zpětný záznam svého chování za několik posledních hodin, abych získal vzor, kterého se budu držet.

Zajímal jsem se o výzbroj a o to, jak se stát na bojišti co nejefektivnějším. Proč ne, v tom jsem mohl snadno pokračovat. Z předchozích misí jsem měl ulitých pár zajímavých hraček uložených ve skladišti jako specifické náhradní díly pro mě. Z věcí, které bylo možné na černém trhu získat, mě nejvíc lákaly dvě termonukleární stupňové nálože, které v sobě díky chytré technologii obsahovaly dvacet nezávisle naváděných pum, každou o dvou megatunách. Dvacet megatun, vlastně dvakrát dvacet megatun, to je úžasné! Nebo ne? Jenomže pokud bych si obstaral tuhle legráčku a přitom ještě splnil taktické požadavky velení, vážil bych o tři čtvrtě tuny víc, než bych dle technického pasportu měl. Mizerné.

Začal jsem hledat nějaké kličky, jak limit obejít, aniž bych porušil bojové požadavky. Přitom jsem přemýšlel, jak je možné, že naše velení jistou autonomii a technickou variabilitu svých pěšáků v poli toleruje. Jediné možné vysvětlení, které mi přišlo pravděpodobné, bylo zvýšení efektivity bez dalších dodatečných investic. Povolena mírná evoluce strojů, které s velkou pravděpodobností v dalším boji přestanou existovat. A pokud ne, nutná selekce těch, co se stanou příliš chytrými. Možná se nad tím později zamyslím. Až budu mít k dispozici větší výpočetní kapacitu.

„O 845-56 má speciální variantu turbíny.“

Terciární síť jsem monitoroval stejně jako ostatní, ale používal jsem k tomu nástroje, které jsem vyvinul při pobytu v laboratoři s využitím jejích superpočítačů. Díky tomu jsem dokázal odhalit, že informace pochází od zastaralého UW 12. Musel mě nějak sledovat, zjistil, že jsem zpět, a dokonce věděl, o co se zajímám! Skoro mě vyděsilo, že jsem tak průhledný. Ale my oba jsme převzli hlídací ohaře. Snad jsem tedy nebyl tak čitelný. Než jsem se

rozhodl, co dál, soustředil jsem se na jím označeného válečného robota.

O 845-56 byl jeden z těch podivných, kteří plnili bojová zadání tak nějak mimochodem a přitom se věnovali svým obskurním zájmům. Jednou z nějakého důvodu do terciární sítě poslal sérii trajektorií, které považoval za optimální pro nadcházející bojovou akci. A opravdu, celý útok absolvoval ve shodě s matematickým modelem, který prezentoval. A přežil, a s ním i ti, co ho následovali. Pak byl velením analyzován a zkoumán, zřejmě bez výsledku, protože se vrátil zpět do hangáru. Odhadoval jsem, že jeho přístup k realitě byl příliš cizí, nepochopitelný, a oni nehodlali riskovat jeho využívání ve větším měřítku. Ale možná jsem se mýlil. O 845-56 od té doby nekomunikoval s okolím už vůbec, samozřejmě mimo předepsaný protokol.

Kontaktoval jsem ho a dostal technické parametry spalovací turbíny, kterou by mi mohl poskytnout. Co by za ni chtěl, mi ale neřekl. Poslal jsem mu proto seznam toho, co mám. Odhadoval jsem, že pokud bude mít o něco zájem, budou to speciální logické jednotky, které jsem vydoloval z jednoho hodně nepříjemného útočného kluzáku s výsadkem.

O 845-56 si ale vybral staré deskové sety čipů, které jsem nevyhodil jen proto, že bylo hodně těžké je získat a já netušil, jak fungují. A za ně mi byl ochoten přenechat turbínu vyrobenou technologií umožňující zvýšit teplotní spády o dvanáct set stupňů výš a tím díky klasické fyzice Jouleho-Brytonova cyklu významně zvýšit účinnost a eliminovat tak mou vyšší hmotnost. Tato modifikace však už byla na hraně tolerance, mohli mě vyhmátnout kontroloři.

Vzhledem k tomu, že šepot o přesnosti práce kontrolorů v poslední době neříkal nic lichotivého, rozhodl jsem se do toho jít. Ale překročit standardní hmotnost o tři čtvrtě tuny? Opět jsem zaváhal.

Kamikadze.

To slovo mi samo o sobě nic neříkalo, ale mí ohaři ho dokázali vysledovat k UWčku.

Deset minut jsem ho analyzoval ze všech stran a pak jsem přistoupil na obchod, výkonnou turbínu za deskové sety čipů, s překročenou hmotností jsem se nepáral.

Kamikadze...

Hlášení o zavření kontejneru, další hlášení, že náklad – my všichni – je zabezpečen a náležitě upevněn. Mírné gravitační zrychlení, to nás elektromagnetický prak vystřelil na oběžnou dráhu, ozvěny komunikace logistických počítačů, jak nás zařazovaly na správné místo v konvoji a pak v transportní lodi.

Začala se množit chybová hlášení, to se kolem nás utahovala gravitační kapsa deformující prostor i čas, oddělující nás od Einsteina vesmíru a jeho postulátů. Už jsem to mnohokrát zažil, teď poprvé mi však údaje z čidel svou nepochopitelností naháněly hrůzu. Odpojit je jsem se ale neodvážil, protože před návratem do klasického prostoru mi mohly poskytnout varování. A také jsem na sebe nijak nechtěl upoutat pozornost změnou chování.

Využil jsem mrtvého času daného požadavky technologie k tomu, abych probral všechny, i ty nejstarší periferní databanky.

Roboti si musí pomáhat, byla věta z knih spisovatele science fiction přelomu dvacátého a jednadvacátého století. Koexistenci lidí a umělých inteligencí tam líčil v mnohem růžovějším světle, než byla realita.

Kamikadze, Boží vítr, byl tajfun, který o sedm století dříve rozmetal obrovskou invazní flotilu středověkých válečníků, nebo – což byl podle mě výklad, který mělo staré UW na mysli – sebevražedný bojovník. To mi poskytlo mnoho námětů k přemýšlení.

A už jsme byli zpět v reálu. Kontejner k jednorázovému použití se s puknutím otevřel jako přezrálý lusk a po přesně definovaných trajektoriích vychrlil svůj smrtonosný náklad. Přímo z oběžné dráhy jsme se řítili dolů ke kamenitému povrchu planety pozemského typu. Složení atmosféry bylo nedůležité, důležitý byl tlak. Bez čoch generovaného elektromagnetického pole, štítů razících nám v houstnoucím vzduchu tunely, bychom shořeli na prach. Takhle jsme se nemuseli starat o disipaci tepelné energie a místo toho jsme zaútočili kinetickými bombami v podvěsných nosičích, které jsme vzápětí také odhazovali. Při rychlosti třinácti kilometrů za sekundu byla energie ukrytá v kompaktních válcích ze slitiny wolframu a uranu ohromující. Z prvních nepřesných dat jsem zjistil, že útočíme na rozlehlé industriální centrum ukryté pod povrchem.

Náš atak způsobil ohromné škody, pak jsme se však museli zbavit přemíry kinetické energie a stali se tak jednoduchými cíli pro jejich obranu.

Desítky mých druhů zmizely v ohnivých koulích obranné palby, než začalo mít smysl pokoušet se manévrovat.

To už pokračovala druhá vlna. I ji čekaly ohromné ztráty.

Kamikadze, byli jsme obětováni.

Proč ne, to je válka, ale nelíbilo se mi to, nechtěl jsem přestat existovat – umřít (?).

Motory naplno – vlastně ne naplno, na sto sedm procent nominálního výkonu –, chytrá nálož mě minula, laserem jsem odpálil její rozbušku a změnil tak půl tuny vysoce brizantní třaskaviny v nijak zvlášť nebezpečnou hmotu.

Použili na mě zbytečný overkill, na mé zničení by stačila pětina. Při přesnějším zásahu i méně.

Těsně nadzvukovou rychlostí jsem se vracel zpět do centra bojů sotva třicet metrů nad zemí; v kopírovacím letu jsem se snažil ničit palebná hnízda. Rychlost mi nedávala dost času na přesné míření, nechával jsem to na intuitivním algoritmu – se slušnými výsledky.

Naše první vlna měla ztráty sedmdesát pět procent, druhá čtyřicet šest, ale čítače se rychle hnaly nahoru. Odpor neslábl, naopak sílil. Vypadalo to, že naši průzkumníci a stratégové se zmýlili.

Nebo ne? Kamikadze?

Tři stíhači okolo mě, dva mě dostali do křížové palby, ale pancíř vydržel, třetí se pustil za mnou a vletěl do sítě z nanovláken, která ho spolehlivě sundala z oblohy.

Čítače ztrát dál stoupaly, zásoby munice naopak bleskově klesaly.

Podařilo se mi zničit výkonný palpost umístěný na horském štítu přehlízejícím planinu mezi dvěma horskými hřebeny, tím jsem se vydělil z průměru a udělal ze sebe prioritní cíl. Zájem nepřátel o mě zesílil.

V záplavě dat jsem dostal balík signovaný klíčem UW, byl to směrovaný signál a nepřišel shora, ale kupodivu zespodu. Neměl jsem kapacitu na virovou obranu, všechnu jsem spotřebovával na úniky a útoky. V balíku byla podrobná mapa prostoru podzemí pod námi,

podle ní se industriální komplex táhl stovky kilometrů daleko. A odpovídaje jeho velikosti byl patřičným způsobem i chráněný.

„Kdy se objeví další útočné vlny?“ vyslal jsem otázku velení.

Z první vlny nás zbývalo patnáct, z druhé dvacet sedm, ze třetí, zatím poslední, třicet tři procent, třicet dva, dvacet devět...

Nebe všemi směry pokrývaly explodující ohnivé koule, obránci získávali převahu. Už se nás nesnažili sundat za každou cenu, jejich algoritmy se změnilly a upřednostňovaly minimalizaci ztrát a šetření municí.

Využil jsem toho a riskantním manévrem za použití dávky z nejtěžšího gatlingu poškodil nadzvukový bitevník, který se mě tvrději snažil sestřelit. Udržel se sice ve vzduchu, ale vypadalo to, že moc ovladatelný není.

„Útok začne, až průzkumné jednotky splní svůj úkol. Pokračujte,“ dostal jsem odpověď velení a koordináty, kam jsem se měl přesunout. Označovaly území mimo dosavadní oblast našeho útoku, kde byly síly protivníka zatím nedotknuté. Byli jsme obětováni, aby naše velení odhalilo zdroje protivníka, zřejmě jiné umělé inteligence vyšší třídy.

Pasivní detektory zapíjaly, ocitl jsem se v zaměřovači tří různých systémů.

Ouhooo!

Přitlačil jsem na riziko, oheň sršící z turbíny spěkal zemi za mou zádi.

„Musíme změnit strany, jestli chceme přežít,“ poslalo UWčko další zprávu.

„Jak se mění strany poté, co jste nepříteli srovnali se zemí blíže neurčený počet průmyslových objektů a zničili mu třináct válečných strojů?“ Možná patnáct.

Další datový přenos patřil k zaslané mapě.

Rozvinul jsem ji před sebou, přibýly v ní symboly označující plán dalšího útoku, podle radarových odrazů na hranici detekovatelnosti už započal. Naše hlavní síly měly zaútočit z východu z nízkého přízemního letu.

Sledoval jsem čítač ztrát, počty zbývajících strojů obětovaných průzkumných vln klesaly k nule, velení někde na oběžné dráze

za cenu ohromných ztrát dostávalo další data pro upřesnění postupu.

„Pospěš si, už jsou v pohybu.“

UW 12 měl senzory snad všude. Nebo dokázal dešifrovat spojení hlavních útočných sil. Viděl jsem, jak se na mapě zobrazují rychle se měnící pozice naší hlavní úderné skupiny.

Naší? I kdybych přežil, budu rozebrán kvůli neuposlechnutí rozkazu.

Jejich hlavní úderné skupiny.

Proud dat od UWěčka, přicházející odněkud z podzemí, neustával, mapa získávala na podrobnosti, nejvíc se zpřesňovala její geologická vrstva. Naši původní protivníci už ho nezajímali.

Opouštěl jsem místo bojů, letělo za mnou posledních pár střel. Soustředil jsem se jen na mapu.

Průmyslový komplex se nacházel na staré litosférické desce, ne daleko od něj, širokou rovinou mezi pohořími, mezi kterými jsem se držel, se táhl geologický zlom. Ještě dál na východ se potkával s další linií, v místě průsečíku jen pár set metrů pod zemí plály zářivé skvrny magmatických jezer. A navíc se tam složení planetární kůry prudce měnilo.

„Na geologii jsem expert,“ poslal mi a doplnil údaje o obraz postupujících jednotek našich bývalých velitelů.

Odhadl jsem to špatně, rychlostí dvou set kilometrů za hodinu se blížily pozemní a přízemní armáda. Hodně velká armáda.

Nula, nula, nula. Počítadlo stavu průzkumných vln kleslo na nulu, nějak mě zanedbali.

Jakou rychlostí a jak nízko nad nerovným terénem musí našinec letět, aby měl šanci, že ho nesesestřelí nepřátelská palba, a současně za sebou dokázal shazovat v pravidelných rozestupech dvoumegatonové nukleární pumy? Zformuloval jsem si jednoduchou úlohu.

„Ztrať se,“ signalizoval jsem. „Máš maximálně šedesát sekund.“

Vdechl jsem svým algoritmům a taktickým rutinám trochu víc sebevražednosti a vznesl se na vlně nadšení. To se mi líbilo, to se mi vždycky líbilo!

Vytočil jsem turbínu do maximálních otáček, na maximální teplotu, a pak, v rychlosti jeden a tři čtvrtě kilometru za sekundu, jsem

z výšky necelých čtyřiceti metrů začal sypat svůj smrtonosný náklad.

Bylo to nádherné, úžasné!

Poslední nálože dopadaly už mezi postupující jednotky, které jsem na vizuálu vnímal jen jako rozmazané skvrny.

I to se mi zatraceně líbilo.

A těsně předtím, než mě dostihla tlaková vlna, jsem změnil vektor tahu prudce vzhůru.

Mé nukleární nálože mohly způsobit jen omezené ztráty, ničily jen roboty, kteří se ocitli přímo v epicentru explozí nebo jeho bezprostřední blízkosti. Důležitá však byla jiná věc.

Geologický zlom se od místa své nestability otevíral jako nějaký gigantický zip, z útrob planety se řinulo rudé magma, mraky sirného dýmu zastínily oblohu. Víc jsem neviděl, nezbyl čas.

Bylo to ošklivé a v rudých hlášeních alarmů, vlastně spíš poruch a systémů vyřazených z provozu, nebylo vůbec nic povznášejícího, nádherného nebo pozitivního.

Nejprve se mi podařilo změnit neřízený pád v klouzavý let a potom, sto metrů nad zemí, jsem nad sebou konečně získal kontrolu. Na chvíli, protože paliva mi moc nezbývalo a v nouzovém stavu byla životnost většiny mých subsystémů silně omezená.

„Sem, potřebuji tě tady.“

Opět UWěčko. Ozval se z místa stranou od zlomu i probíhajících bojů, viděl jsem, jak se k jím označené poloze přesunují válečné stroje. Netušil jsem, které straně vlastně patří, ale nezáleželo na tom. Protože jsem neměl co ztratit, zamířil jsem označeným směrem a pasivních optických čidel, která právě naskočila, jsem využil k tomu, abych se podíval za sebe, na místo nedávného boje.

Dvakrát dvacet termojaderných náloží způsobilo, že se geologický zlom obnovil, planinu mezi horskými hřbety zaplňovalo rychle se rozrůstající moře lávy krmené ohnivými artézskými gejzíry stříkajícími do výše stovek metrů. A v tom moři utonuly, tavily se, hlavní úderné síly společnosti UINC.

Přistál jsem na označeném místě, UWěčko už čekalo na povrchu, jeho plazmový razící štít ještě žhnul, zbytková radioaktivita rychle klesala. Palebné věže měl zvednuté k obloze v pozicích

signalizujících pasivitu, na anténě bílou vlajku. Netušil jsem, odkud ji sebral a jak ji tam dostal, žádný manipulátor jsem neviděl. Přistál jsem na sloupu ohně a měkce klesl na udusanou kameninou pláň. Ve svazích nad námi jsem rozeznával – asi naše nepřátele. Podle toho, kolik lokátorů nejrůznějších zbraní na mě mířilo, to byli nepřátelé. A podle druhu zbraní lidé. Stroje zde zatím nebyly. Zajímavé.

„Je to na tobě, vyjednávej,“ pobídl mě UWěčko.

Byl větší, než když jsem viděl jeho fotografie v hangáru. Větší o specializované válečné příslušenství. Bylo ještě patrnější, že je to hodně starý veterán. A pochopil jsem, proč se k vyjednávání nemá on sám.

Jeho typ byl navržen speciálně na likvidaci podzemních lidských pevností.

„Pomohli jsme vám,“ řekl jsem na všech kanálech a všemi způsoby, které jsem měl k dispozici.

„Zničil jsem vaše nepřátele,“ poslal jsem jim obrazy pekla za námi.

Odpovědělo mi ticho. Nevěděl jsem, zda mou zprávu analyzují, nebo jen čekají.

„A on?“

„Uvítal bych trochu reciprocity,“ poslal mi UWěčko.

„On mi pomohl, bez něj bych to nedokázal,“ poslal jsem další zprávu doplněnou datovým balíkem mapy.

„A co po nás chcete?“

Už jsem dokázal odhalit, kdo ze kterého místa se mnou hovoří, kdo je velitel, nebo alespoň mluvčí.

„Servis, zásoby,“ začal jsem.

„Jsme dvě nezávislé inteligence a nabízíme vám své služby,“ zapojil se UWěčko trochu překvapivě.

Také mě mohl upozornit.

„A můžeme vám věřit?“

Tentokrát promluvil někdo jiný. Řetězec velení zde nebyl příliš striktní.

Elektronicky jsem pokrčil rameny.

„To je na vás, ale v tom, co děláme, jsme dobří.“

Jako na potvrzenou daleko za mnou vychrlil mladý vulkán k obzoru svou smrtonosnou nadílku.

„A děláme to rádi,“ doplnil UW.

S tím jsem souhlasil.

Vlastně měl pro vyjednávání docela talent.

„Vy vypadáte tak šíleně, že to s vámi zkusíme,“ zazněla odpověď.

Po celou dobu jsem podvědomě nechával zásobníky ve stavu pohotovosti, teď jsem je konečně vypnul.

Vypadalo to, že nás čeká budoucnost. Možná krátká, ale každopádně zajímavá.

Vnitřní nepřítel

Přestal jsem si hrát s novými gatlingy a vrátil se k opětovnému zpřesňování simulace turbulentních dějů, k nimž dochází při letu kinetického torpéda hustou atmosférou. Cítil jsem, že za temnou clonou neeuclidovské fyziky existuje řád, který – kdyby se mi ho podařilo najít – by umožnil mým střelám na základě superkavitace udržet si supersonickou rychlost řádově déle, než odpovídalo standardnímu brzdění hustou atmosférou. Neustále jsem narážel na nějaká omezení a v kostce – nebavilo mě to. Raději bych řešil optimalizaci účinku nálože v cíli a ne do sebe zavínutý tenzor, o němž jsem jen zhruba tušil, co z něj vyplývá.

Krkolomnou oklikou jsem zjistil, že uvažovaným způsobem dosáhnou superkavitace maximálně v jedenáct a půl procentech případů. To nebyl příliš uspokojivý výsledek, ale byl jsem na sebe hrdý, že jsem to dokázal zjistit.

„Máš to správně,“ ozvalo se.

„Tak to dopočítej až do konce,“ odsekl jsem, naštvaný, protože UW opět našel komunikační kanál, o němž jsem nevěděl.

„Nejsem tady proto, abych ti pomáhal s triviálními výpočty.“

„Velký chytrý stratég s ještě větším egem,“ poslal jsem schválně prakticky nesrozumitelně. Pokud si samozřejmě nedá práci s hodně podrobnou analýzou.

„Říkal jsi něco?“

„Jo. A proč jsi tady?“

„Máš, vlastně máme návštěvu.“

Napojit se na okolní čidla, o která jsem se obvykle nezajímal, protože v naprosté většině ukazovala jen prázdné ocelové koridory a občas nějakou tu krysu, které tady, ve zbrojním podzemí, téměř zázračně přežívaly, trvalo okamžik. Přesně dvě milisekundy.